

~~Verordening van de Provincie~~
De-Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, eerste kamer, heeft het hierna-
volgend vonnis verleend:

In de zaak **10/3.365/A**

Rep. nr. 2012/7040

in zijn hoedanigheid van Gewestelijk Stedenbouwkundig
Inspecteur bevoegd voor de Provincie , bij het intern verzelfstandigd
agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO, met kantoor te
woonstkeuze doende ten kantore van zijn raadsman meester
hierna vernoemd,

eiser,

hebbende als raadsman meester , advocaat, met kantoor te

tegen

met maatschappelijke zetel gevestigd
te met ondernemingsnummer

verweester,

hebbende als raadsliden meesters , advocaten,
met kantoor te).

I. PROCEDURE

De zaak werd ingeleid bij dagvaarding, die regelmatig werd betekend aan verweester
op 22 oktober 2010. De vordering werd overgeschreven op het hypotheekkantoor van
op 26 oktober 2010 met referentie

Gelet op het tussenvonnis van deze kamer en rechtbank de dato 19 december 2011
waarbij ene plaatsopneming werd bevolen.

Gelet op het proces-verbaal van plaatsopneming de dato 29 februari 2012;

Partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in openbare terechtzitting
van 21 mei 2012.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door beide partijen overgelegde stukken.

De artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN - FEITELIJKE GE- GEGEVENS - PROCEDURE

1.

Voor wat het voorwerp van de vorderingen en het feitenrelaas betreft wordt verwezen naar het voormeld vonnis van deze kamer en rechtbank de dato 19 december 2011, waarbij de plaatsopneming (die doorging op 29 februari 2012) werd bevolen.

2.

Er is geen reden om de laatste conclusies van eiser (neergelegd na plaatsopneming) uit de debatten te weren. Na plaatsopneming kunnen partijen alle argumenten opnieuw verder ontwikkelen.

Alle conclusies en de daarin aangehaalde argumenten van partijen kunnen bijgevolg in de debatten blijven.

III. BEOORDELING

a) Ontvankelijkheid van de vordering

1.

Verweerster betwist de ontvankelijkheid van de vordering en stelt dat de vordering verjaard zou zijn.

Dit aspect dient aldus eerst te worden onderzocht, alvorens eventueel de gegrondheid van de vordering nader te onderzoeken.

2.

Een vordering tot het opleggen van een herstelmaatregel heeft een zakelijk karakter en strekt ertoe om de onrechtmatige toestand in verband met het gebouw te doen verdwijnen (*Cass.*, 06 februari 2007).

Dit impliceert dat ook de verjaringsregels onder dit zakelijk karakter vallen.

Aldus dient in concreto eerst te worden onderzocht indien de activiteiten van verweerster verschillend zijn van de activiteiten, die destijds door de rechtsvoorgangers van verweerster op het terrein zijn uitgevoerd.

Indien deze activiteiten immers van dezelfde aard zijn, dan zou de vordering verjaard zijn (want eisende partij erkent dat een eventuele herstellvordering opzichts de vorige eigenaars verjaard zou zijn).

3.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de verwijzingen naar de verklaringen van de consoorten uiterst omzichtig moeten worden behandeld en de rechtbank hierbij dan ook geen rekening houdt met die verklaringen.

Deze personen zouden mogelijks inderdaad hun eigen verantwoordelijkheid in het gedrang hebben kunnen brengen zodat zij niet als neutraal persoon kunnen worden beschouwd. Zij hebben er immers alle belang bij om de activiteiten, die zijzelf aldaar destijds hebben ontwikkeld, zo minimaal voor te stellen.

Er was voor verweerster verder geen enkele reden om die consoorten en/of de in tussenkomst te dagvaarden. Verweerster kan eenvoudigweg proberen die verklaringen te betwisten in huidige procedure zonder dat zij daarvoor eerst enige vordering opzichtsens die personen zou moeten formuleren.

4.

Uit de plaatsopneming de dato 29 februari 2012 is gebleken dat de gebouwen die zich op het terrein bevonden zeker niet van recente datum waren en dus ook reeds zeker door de rechtsvoorgangers van/uitbaters voor verweerster werden gebruikt.

Verder blijkt uit de aanwezigheid van talrijke voertuigen op de parking enerzijds en de relatief beperkte activiteiten in de gebouwen zelf (met enkele personen aan het werk) dat het bedrijf van verweerster geen permanente constructieplaats is doch eerder ondersteunende activiteit verleent aan activiteiten op bouwerven.

5.

Uit de plaatsopneming bleek ook dat achter het terrein zich een vijver bevond, die is ontstaan door zandwinning.

Dit wijst aldus ook zeker op activiteiten in het kader van de bouw met zelfs eigen ontginning wat ook veel ruimer is dan een loutere opstapplaats en ook een aanzienlijke buitenactiviteit met zich meebracht.

6.

Ook uit de door verweerster naar voor gebrachte verklaringen (zie onder meer verklaringen , aangehaald op bladzijde 6 en 7 van de conclusies van verweerster (neergelegd op 28 oktober 2011) blijkt dat er op de site voordien ook reeds door de aannemer bepaalde bouwondersteunende constructiewerken werd (beton en metaal) werden uitgevoerd. Er is geen reden om aan de oprechtheid van deze verklaringen te twijfelen waarbij sommigen zelf zelf bij vorige uitbaters activiteiten hebben uitgevoerd.

7.

Uit dit alles kan slechts worden afgeleid dat de activiteiten zoals thans door verweerster ontwikkeld, gelijk(w)aardig zijn aan de bouwactiviteiten die voordien werden uitgeoefend op het perceel en die ook ruimer waren dan louter opslagplaats.

Verweerster zal wel geen verdere uitbreiding kunnen verrichten op het perceel want anders zou er sprake zijn van echte industriële activiteiten, die ruimer zijn dan bouwactiviteiten met ondersteunende werkzaamheden.

De mogelijke wenselijkheid dat op termijn er geen enkele bouwactiviteit meer op het terrein zouden kunnen ontwikkeld, neemt niet weg dat huidige activiteiten niet ruimer zijn dan hetgeen destijds op het perceel ook reeds werd ontwikkeld en dat de rechten van verweerster dienen te worden onderzocht op basis van de wettelijke bepalingen en niet op basis van mogelijke ruimtelijke bestemmingsverbeteringen.

7.

Bijgevolg kan verweerster zich ook beroepen op de verjaring, die door de vorige uitbaters van het terrein zou kunnen worden ingeroepen (en waarvan eiser de verjaring erkent). De activiteiten, die thans zijn ontwikkeld, zijn immers gelijklopend als voorheen.

De vordering van eiser is bijgevolg wegens verjaring niet ontvankelijk.

c) Kosten van het geding

Eiser dient als in het ongelijk gestelde partij te worden veroordeeld tot de kosten van het geding.

Eiser dient anderzijds ook geen rechtsplegingvergoeding te betalen aan verweerster (cfr. Grondwettelijk Hof, 8 maart 2012, arrestnummer , dat stelt dat zowel het openbaar ministerie alsook de stedenbouwkundige inspecteurs hun vordering in volle onafhankelijkheid dienen te kunnen uitoefenen zonder rekening te houden met het financieel risico, verbonden aan het proces).

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK, in eerste aanleg en op tegenspraak, als volgt:

Verklaart de vordering van eiser onontvankelijk.

Veroordeelt eiser tot de kosten van het geding, in zijn hoofde niet te begroten.

Zegt voor recht dat eiser geen rechtsplegingvergoeding verschuldigd is aan verweerster.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel.

Sluit de mogelijkheid van kantonnement niet uit.

Aldus **gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te Brugge op achttien juni tweeduizend en twaalf.**

Aanwezig zijn:

....., ondervoorzitter, alleenrechtsprekend:

....., griffier.